
THE
LAST STEP

PARÇEYA DUYEM

DERWAZE 9

Gava Dawîn

Wek zarok em bawer dikin ku dinya li cihê ku dîtina me diqede, diqede.

Girê li pişt bajarokê.

Kolana li pişt taxê.

Asoya li pişt deryayê.

Em difikirin ku sînor bi tiştê ku em dizanin re li hev tê.

Paşê em mezin dibin.

Û em vedibînin ku sînorên herî girîng ne erdnîgarî ne.

Ew hundirîn in.

Bi salan min jiyana xwe wek komeke herêman xeyal dikir ku ez dikarîbûm bigihêjim wan.

Karek.

Payeyek.

Armancek.

Projeyek.

Her carê ku ez digihîştim armancekê, armancek din xuya dikir.

Her carê ku min sînorek derbas dikir, min yekî nû didît.

Di destpêkê de ev heyecanbar bû.

Wek cureyekî pêşketinê xuya dikir.

Paşê min dest pê kir ku tiştekî ferq bikim.

Ne qonax bûn ku ez veguherandim.

Ew derbasbûn bûn.

Kêliya ku min erda naskirî terikand û lingê xwe danî ser tiştekî ku êdî ne di bin kontrola min de bû.

Tiştên girîng li wir qewimîn.

Her tim li wir.

Tu carî ne di ewlehiyê de.

Her tim li ser sînor.

Sînor cihekî taybet e.

Ew ne aîdî rabirdûyê ye.

Ew ne aîdî pêşerojê ye.

Ew xeteke tenik e ku tê de piştrastî diqedin û îmkan dest pê dikin.

Ji ber vê yekê ew mirov ditirsîne.

Û ji ber vê yekê ew hêja ye.

Min di jiyana xwe de gelek sînor derbas kirine.

Hin pîşeyî.

Hin kesane.

Hin ku ji bilî min kesî nedîtin.

Roja ku min ewlehiyek li pey xwe hişt.

Roja ku min berpirsiyariyeke mezintir qebûl kir.

Roja ku nexweşiyekê wateya demê guherand.

Roja ku windabûnekê wateya evînê guherand.

Her car mekanîzma heman bû.

Pêşî tirs.

Paşê guman.

Paşê gav.

Di dawiyê de vedîtin.

Bi derbasbûna salan re ez hîn bûm ku hema hema hemû tiştên girîng li derveyî sînor dijîn.

Evîn li derveyî sînorê kontrolê dijî.

Bawerî li derveyî sînorê tirsê dijî.

Mezinbûn li derveyî sînorê adetê dijî.

Azadî li derveyî sînorê ewlehiyê dijî.

Û wate li derveyî sînorê egoyê dijî.

Ev nayê wê wateyê ku sînor rihet e.

Tu carî ne wisa ye.

Kes bi rastî sînorekî hundirîn derbas nake bêyî ku tiştekî bide.

Divê mirov baweriyan li pey xwe bihêle.

Adetan.

Nasnameyan.

Guhertoyên xwe yên kevnbûyî.

Her veguherîn veqetînekê dixwaze.

Û her veqetîn cureyekî êşê çêdike.

Ji ber vê yekê gelek kes tercîh dikin ku bimînin.

Ne ji ber ku ew qels in.

Ji ber ku ew bihayê wê fêm dikin.

Pirsgirêk ew e ku mayînê jî bihayê xwe heye.

Bihayekî ku kêmtir xuya ye.

Lê rastîn.

Bihayê îmkana ji dest çûyî.

Yê jiyana nejiyayî.

Yê pirsa bêbersiv.

Carinan min ji xwe pirsiye ka dê çi biqewimiya eger min pirtir caran tedbîr hilbijartiba.

Belkî min ê kêmtir xeletî bikira.

Min ê kêmtir êş bikişanda.

Min ê kêmtir rîsk bigirta.

Lê ez ê bibûma kesekî din.

Belkî bêtir parastî.

Bê guman kêmtir temam.

Çimkî her carê ku em sînorekî derbas dikin, di dawiyê de beşek ji rastiyê ji me re tê nîşandan.

Ne berî wê.

Ne piştî wê.

Tenê di dema derbasbûnê de.

Ev e sedema ku tu pirtûk nikare cihê ezmûnekê bigire.

Tu şîret nikare cihê hilbijartinekê bigire.

Tu teorî nikare cihê jiyaneke jiyayî bigire.

Em dikarin xwe amade bikin.

Em dikarin bixwînin.

Em dikarin guhdarî bikin.

Lê derbasbûn her tim dikeve ser milê me.

Û ew derbasbûneke bi tenê ye.

Mirov dikarin heta qeraxê bi te re werin.

Ew dikarin dil bidin te.

Ew dikarin piştgiriya te bikin.

Ew dikarin ji te hez bikin.

Lê gava dawîn her tim ya wî ye ku wê davêje.

Bi demê re min dest pê kir ku sînor ne wek astengiyekê, lê wek vexwendinekê bibînim.

Vexwendinek ku ez ji tiştê ku min jixwe dizanî derkevim.

Ku ez dev ji pênasekirina xwe bi tiştê ku min kiribû berdim.

Ku cih bihêlim ji bo tiştê ku ez hîn dikarim bibim.

Vê hişyariyê têkiliya min a bi pêşerojê re guherand.

Min dev ji hesibandina wê wek cihê gihîştinê berda.

Min dest pê kir ku wê wek herêmeke keşfê bihesibînim.

Ne pêwîst bû ku ez wê kontrol bikim.

Pêwîst bû ku ez di nav wê re derbas bibim.

Ev cudahiyeke pir mezin e.

Çimkî kontrol fişarê çêdike.

Keşf meraqê çêdike.

Û meraq yek ji şêweyên herî zerîf ên wêrekiyê ye.

Îro dema ku ez li paş dinêrim, hemû encam nayên bîra min.

Hemû hejmar nayên bîra min.

Hemû serkeftin nayên bîra min.

Tiştê ku li şûna wan tê bîra min sînor in.

Kêliyên ku ez dikarîbûm vegerim û venegeriyam.

Kêliyên ku ez dikarîbûm derî bigirim û min ew vekir.

Kêliyên ku ez dikarîbûm ewlehiyê hilbijêrim û min îmkan hilbijart.

Her tim baş neçû.

Carinan ez şaş bûm.

Carinan min bihayekî giran da.

Lê her car ez fêrî tiştekî bûm ku bi rawestanê ez nikarîbûm fêr bibim.

Û ev e ya ku girîng e.

Li dawiya jiyanê em ne tenê bi tiştê ku me ava kiriye tên pênasekirin.

Em bi wan sînoran jî tên pênasekirin ku em wêrîn wan derbas bikin.

Çimkî her mirovî sînorek heye.

Xeteke nedîtî ku li pişt wê guhertoya wî ya din dest pê dike.

Piraniya mirovan ji dûr ve lê dinêrin.

Hin nêzîk dibin.

Hindik kes wê derbas dikin.

Ez nizanim ka ez wêrek bûm an na.

Ez tenê dizanim ku her carê jiyanê ez anîm ber sînorekî, min hewl da ku paşve nekişim.

Çimkî li wir e ku dinya mezintir dibe.

Li wir e ku mirov rastîntir dibe.

Li wir e ku çîrok didome.

Li derveyî sînor.